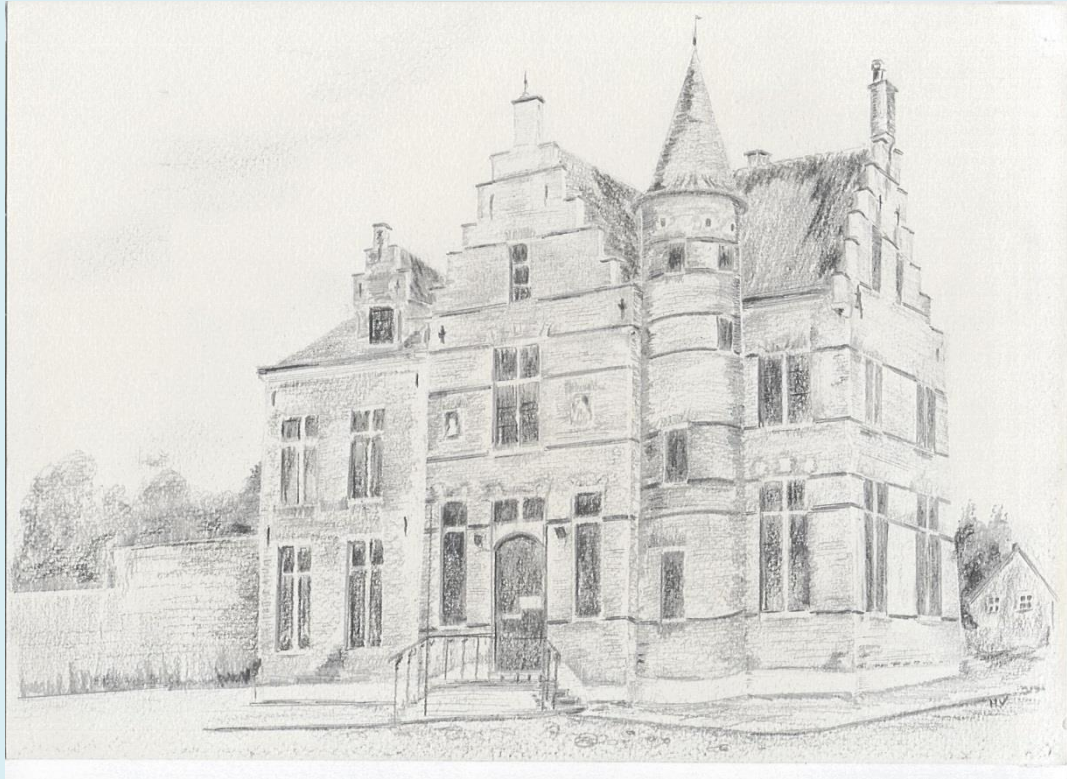

Bijzondere gebouwen en oude woningen

“Villa Tynlon” (Engels voor “huis aan de straat”). In juli 1927 verbleef hier ook Paul van Ostaijen. Enkele maanden later zou deze sterven.

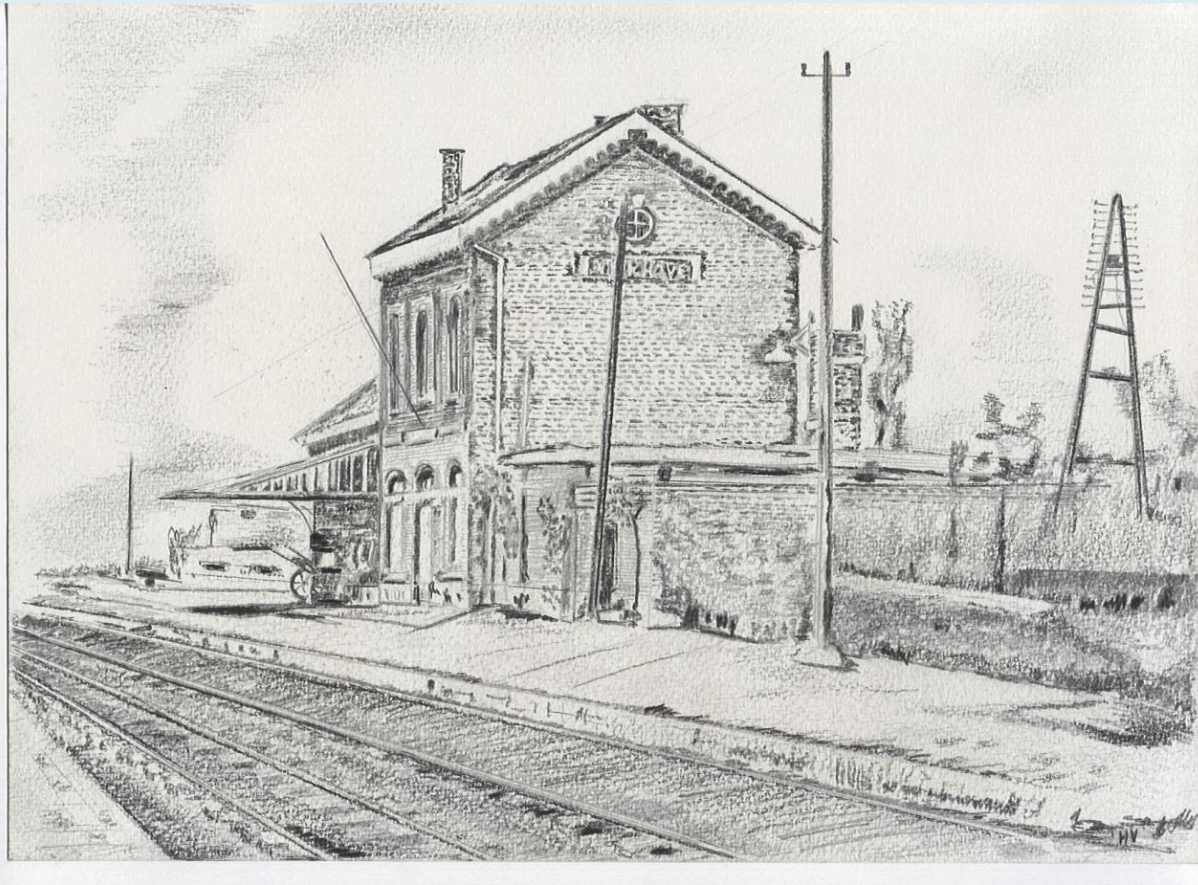
Gemeentehuis van Etikhove tot 1977. Sinds de fusie van 1977 gemeentehuis van Maarkedal. Nadat het gemeentebestuur op 27 juli 1896 een kleine hofstede had aangekocht ter grootte van 26a89ca, gelegen aan “de plaetse” te Etikhove werden tijdens de gemeenteraadszitting van 1 juni 1902 de plannen opgemaakt voor het bouwen van een gemeentehuis en een gemeenteschool met bijhorend schoolhuis op dit terrein. Na verscheidene wijzigingen van de bouwplannen werden deze uiteindelijk goedgekeurd tijdens de gemeenteraadszitting van 20 december 1904. De plannen zijn van architect Geirnaert uit Gent. Een jaar later werd het gebouw in gebruik genomen. Wegens krappe behuizing werd het schoolhuis, dat aan de oostelijke zijde aanleunde tegen het gemeentehuis, erin geïntegreerd. Het gelijkvloer van het schoolhuis werd raadszaal en is dit nog steeds.

Te vermelden waard is het feit dat de schilder Valerius de Saedeleer in Etikhove heeft gewoond van 1921 tot 1937 in de

Gemeentehuis met pui of bordes, onderpastorie en pastorie te Nukerke. De eerste twee gebouwen werden in 1970 jammerlijk gesloopt om plaats te maken voor een parking. Sindsdien is het dorpsplein een kale plaats. Velen zullen met heimwee terugdenken aan de tijd toen onze geüniformeerde veldwachter, Kamiel Verdonckt, iedere zondag na de hoogmis, de trappen van de pui besteeg, met een armbeweging de aandacht van de menigte vroeg en vervolgens op een statige wijze de “berichten aan de bevolking” kond maakte terwijl groot en klein, opkijkend in de richting van de veldwachter, met aandacht en respect voor het gezag in stilte luisterden. Nadat “en ieder zegge het voort “ weerklonk verbrak het geroezemoes de stilte van de “plaatse”.

Over dit gemeentehuis met pui wist Paul Hoffmann, die gemeentesecretaris was tijdens en na de oorlogsjaren, met zekerheid te vertellen dat dit gebouw reeds in 1772 bestond. De beschrijving komt immers voor op het eerste perkament van het “Landboek der Prochie van Nukerke Lande van Aelst”. Men weet echter niet wanneer het gebouwd is aangezien het “Landboek” (1772) het oudste document is dat vroeger in Nukerke berustte. Het gebouw was vroeger, dus minstens vanaf 1772, de pastorie en is pas in 1903 of 1904 gemeentehuis geworden. De huidige pastorie is in die jaren gebouwd. Naast het gemeentehuis met pui stond het huis van de onderpastoor. Het klein, muf kantoortje van de secretaris zou de vroegere slaapkamer geweest zijn. Het gemeentehuis zelf was vanaf 1770 ondergebracht in de herberg “In ’t oud gemeentehuis” (zie beschrijving bij nr 6) , schuin tegenover de pastorie. Later heeft men het secretariaat verplaatst naar het huis waar nadien de koster Deriemaeker woonde (nu drukkerij). Eerst rond 1903 of 1904 is de pastorie gemeentehuis geworden, terwijl iets verderop dus een nieuwe pastorie werd gebouwd (zie gebouw links). Aan de oude pastorie bracht men enkele veranderingen aan zoals de ingang en de toegangstrap. Rond 1905 plaatste men in de hoek van de voorgevel en de westelijke zijgevel een O-L-Vrouwbeeld. Dit beeld was een geschenk van de toenmalige dorpsonderwijzer van de katholieke school, “meester Jan”, aan zijn gemeente. (Zie de klasfoto van 1914). Meester Jan woonde op het dorpsplein in de woning waar nu de familie Georges Aelvoet-Restiaens woont. Jarenlang gaf meester Jan aan zijn oud-leerlingen ‘s zondag na de mis les in de “zondagschool”. De Ontvanger van Belastingen had zijn kantoor tot 1912 naast het gemeentehuis, nadien werd zijn bureel verhuisd naar de herberg “In den Engel” om nadien te verhuizen naar de woning naast de brouwerij ‘T Sjoen.

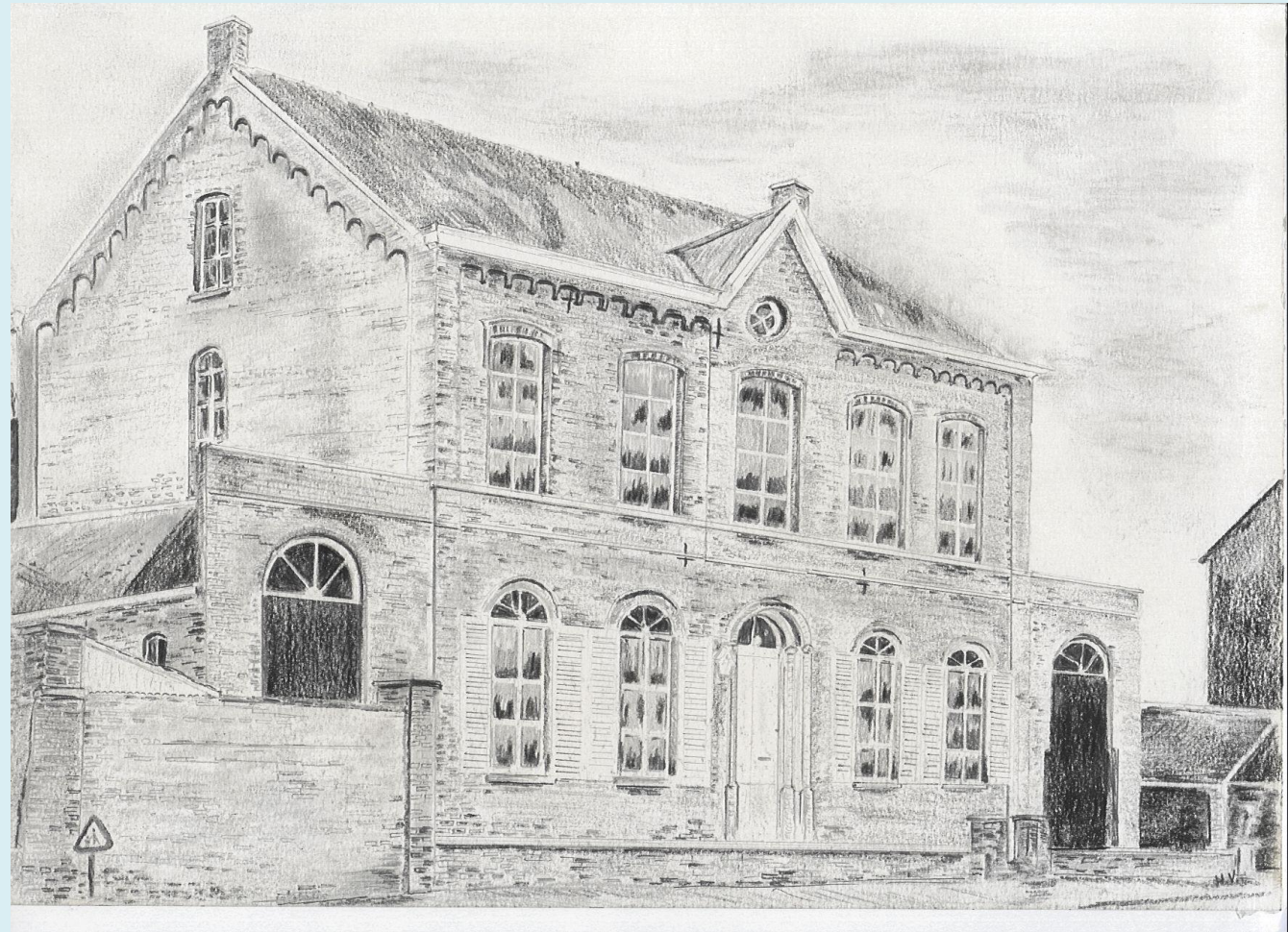

Station van Flikhove. Op 1 september 1861 werd de spoorweg van St - Ghislain naar Gent geopend. Deze rechtstreekse verbinding met het Henegouwse kolenbekken zorgde voor de ontwikkeling van de Vlaamse katoennijverheid . De verbinding met Ronse loopt door een tunnel (ca 450m) ter hoogte van de Spichtenberg . Deze tunnel is één der zeldzame tunnels op onze Vlaamse bodem. Sinds de jaren 80 is het station buiten gebruik.

Oude hoeve langs de Bossenaarstraat
in Etikhove. Mogelijks behorend tot
de site van het Hof te Cattebeke.

Pastorie te Schorisse gebouwd in de periode 1867-1869, met ruime achtertuin. Bij de muur ligt de “roepsteen”, een blauwgrijze hardsteen, mogelijk een fragment van de schandpaal. Sinds 2001, is na het vertrek van de laatste pastoor de pastorie niet meer in gebruik. Het werd verhuurd en later als woonhuis te koop aangeboden.

Hospice of “Oudemannenhuis” te Nukerke, gesloopt begin jaren 70 toen de werken aanvingen voor de bouw van het nieuwe verpleeg- en rustoord, de Samaritaan. In het hospice werden zowel oude vrouwen als mannen opgenomen die niet meer zelfstandig konden leven. De plaatselijke oudjes hadden natuurlijk voorrang. De dagelijkse zorgen waren in handen van enkele zusters van Barmhartigheid. De enkele ongezellige kamers hadden hoge plafonds. Aan het hospice was een grote boomgaard en moestuin verbonden waarin de meest valide bewoners van het tehuis konden werken. De zusters hadden ook de zorg van gerechtskinderen en wezen op zich genomen. De meisjes verbleven in de kloosterwoning, gelegen op de speelplaats van de vrije school terwijl de jongens in een bijgebouw van het hospice verbleven. Niet te verwonderen dat zij de “kinderen van het hospice “ genoemd werden. Dagelijks kwamen zij onder begeleiding van een zuster naar de jongensschool, gelegen naast de meisjesschool.

De pastorie te Nukerke.

De pastorie uit de tijd toen het gebouw nog gezag en eerbied uitstraalde bewoond door een parochiale herder die instond voor de christelijke opvoeding van de gemeenschap. De tijd dat menig gezagdrager of hoogwaardigheidsbekleeder hier zijn voeten onder de tafel mocht zetten dateert al uit vorige eeuw. De talrijke dorpelingen die hier destijds over de vloer kwamen kunnen getuigen hoe mooi het interieur was. ... In 1901 werd de aanvraag voor de bouw van deze pastorie ingediend. De bouw werd gerealiseerd in 1903- 1904 door het gemeentebestuur. Later werden er nog bijgebouwtjes aan toegevoegd. Beste lezer, kom toch even mee binnen in dat eens zo prachtig gebouw. De hoge voordeur geeft toegang tot een brede gang. Halverwege sluit een mooie dubbele deur, met prachtig gekleurd brandglas, het privégedeelte af. Rechts kom je de spreekkamer binnen. Een plaats waar menigeen zijn zijn/haar hartje kwam luchten. Van hier geeft een dubbele deur de hoge bezoeker toegang tot de grote ontvangstkamer, bemeubeld met een eetkamer en een lederen salon, waar bisschop en deken meermaals de voeten onder tafel staken. De andere helft van de woning bestaat uit de keuken en de werkkamer, gescheiden door een gang. Naast de keuken is er nog een klein schotelhuis met twee roodglanzende koperen handpompen op de blauwstenen pompsteen. Een mooie sierlijke trap brengt ons naar de eerste verdieping met 6 slaapkamers en een kleine badkamer. Bijzonder aan de slaapkamer van de pastoor is het smeedijzeren hek dat de slaapkamer van de pastoor afsluit van de rest van de woning. De ramen van deze slaapkamer zijn bovendien voorzien van stevige tralies. Geen enkel onverlaat kan hier de pastoor overvallen. Naast de grote slaapkamer is de kamer waar eertijds de kapelaan sliep. Tussen de 2 slaapkamers achteraan is er een lokaaltje dat dienst doet als archief. Buiten, aan de oostkant van het gebouw bevinden zich 2 w.c.'s en het washuis. Aan de westkant was er een kolenhok, maar tijdens de periode van pastoor Van Poecke-De Knyf werd een mini-chauffage geïnstalleerd. Achter de pastorie ligt een grote tuin met boomgaard.

Het keukenwater werd sinds jaar en dag aangevoerd vanuit een steenput onder het oude gemeentehuis. In de jaren 60 werd die put echte vervuild met smeerolie. Vanaf dan werd de watertoevoer voorzien vanaf het kindertehuis waar een heel diepe steenput was. Pas vanaf 1975 kreeg de pastorie leidingswater toen Nukerke aansloot op de watervoorziening van het TMVW. In 1963, ten tijde van pastoor Van Pouck de Knyf werd een deel van de kelder omgevormd tot garage. Sinds het vrijkomen van de pastorie logeert het OCMW van Maarkedal er asielzoekers. Dit eertijds zeer eerbiedwaardig huis werd gedegradeerd tot asielhuis voor mensen waarvan sommigen een godsdienst belijden die sinds mensenheugenis haaks staat op het christelijk geloof dat eeuwenlang door onze dorpsherders werd verkondigd. Hoe een dubbeltje rollen kan. Een eeuwenlange traditie ging verloren. Is de pastoor definitief weg ? Vanaf 2014 werd het logeren van asielzoekers afgebouwd wegens te kostelijk. Ondertussen was het gebouw binnenin “volledig afgeleefd”. Op 24 februari 2015 besliste de gemeenteraad tot de verkoop van de gewezen pastorie.

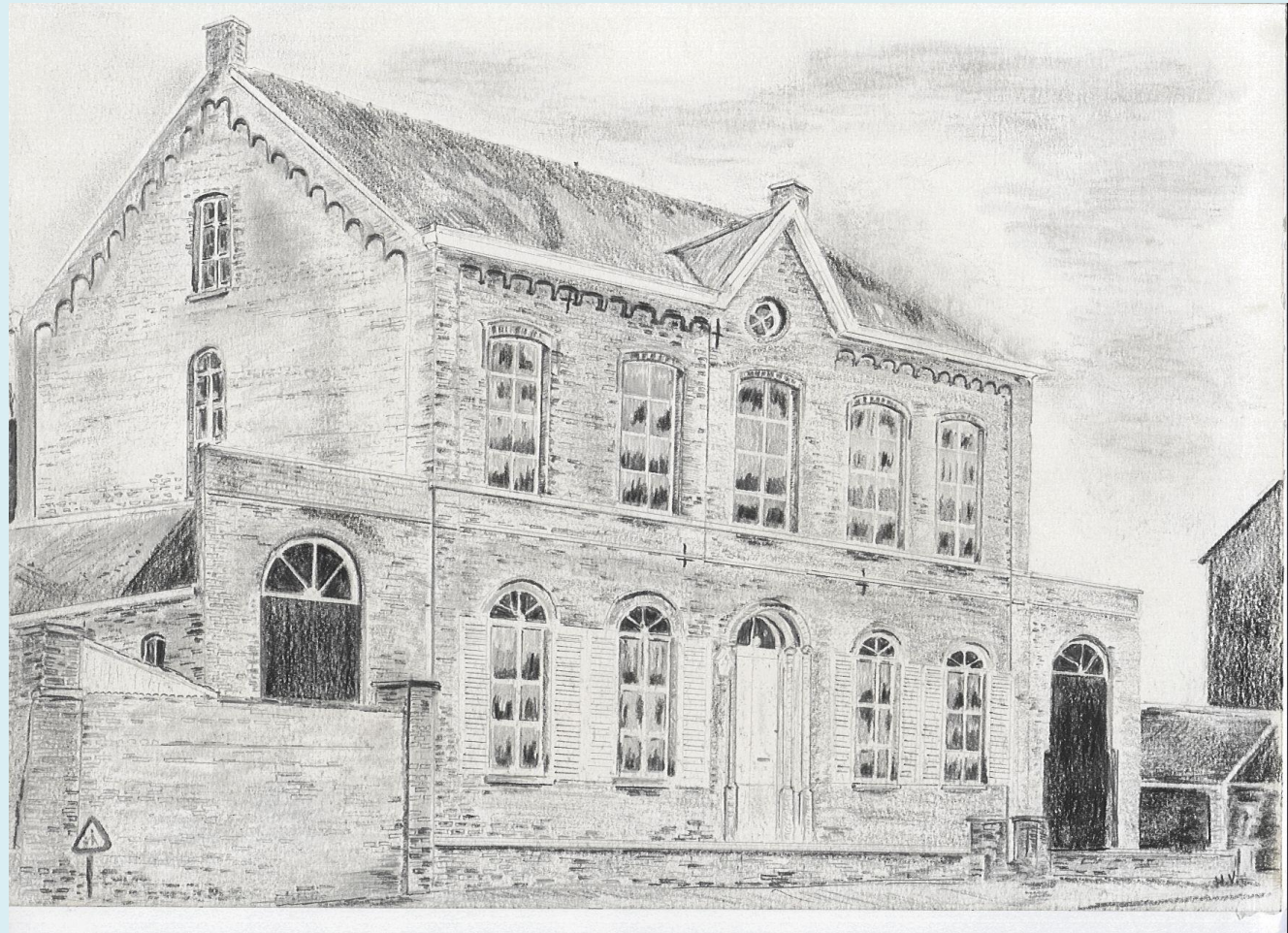
Oud, verlaten hoevetje langs de Pontstraat. Afgebroken in 1999. In dit hoevetje woonde jarenlang Richard Van Coppenolle, in de volkmond “ ’t cabineurke”. Deze was immers aangesteld om de “compteur” of de elektriciteitsmeter in de woningen op te nemen. Omdat Richard bij een stroomonderbreking naar de elektriciteitscabine moest (met de fiets, in weer en wind) om de panne te herstellen en omdat hij bovendien niet te groot van gestalte was noemde men hem met een verkleinwoordje. Richard was steeds opgewekt en een graag geziene figuur, potlood achter het oor, sigaartje in de mond en een lederen diensttas aan de zij.

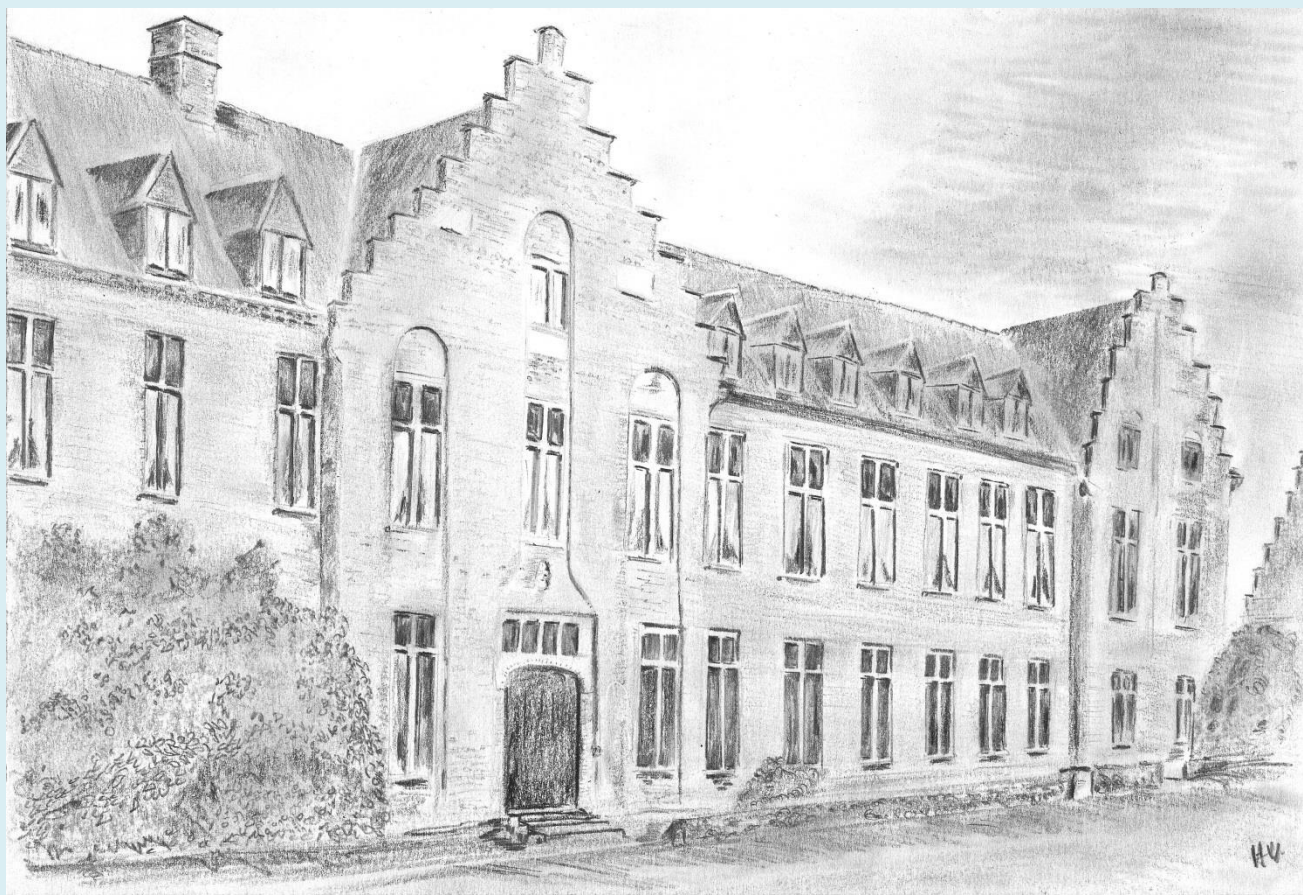
Oud schoolhuis behorend bij de eerste gemeenteschool langs de Pontstraat te Nukerke. “Krachtens de wet van 1842 op het lager onderwijs moest iedere gemeente op haar grondgebied ten minste één school hebben. In de meeste gemeenten werden vanaf dan, met staatstoelagen, nieuwe openbare scholen gebouwd, met als doel openbaar lager onderwijs in te richten. Ten gevolge van die wet werd langs de Pontstraat een school met bijhorend schoolhuis opgericht. Er liepen meisjes en jongens vanaf de leeftijd van 6 jaar school.

Pastorie te Schorisse gebouwd in de periode 1867-1869, met ruime achtertuin. Bij de muur ligt de “roepsteen”, een blauwgrijze hardsteen, mogelijk een fragment van de schandpaal. Sinds 2001, is na het vertrek van de laatste pastoor de pastorie niet meer in gebruik. Het werd verhuurd en later als woonhuis te koop aangeboden.

Herenhuis langs de Louise-Mariestraat in Louise-Marie.

Het Sint-Leonardusinstituut in het kerkdorp Louise-Marie. **Het neo-gotisch instituut St-Leonardus**, werd gebouwd in 1900-1902 op het grondgebied van Etikhove naar een ontwerp van de Gentse architect Henni Geirnaert. In 1892 verwierf de Heer Scribe uit Gent vanwege de eigenaar van het Hof van Fiennes 160 ha grond op de wijk Louise-Marie. In 1905 werd op een deel van die grond een verplegings- en rusthuis opgericht, nl het “Sint-Leonardusinstituut”. Het gebouw was oorspronkelijk eigendom van Mw Liefmans uit Oudenaarde. De Zusters van Barmhartigheid uit Ronse oefenden er hun apostolaat uit. Het gebouw is 70 m lang op een breedte van 15 m. De kostprijs bedroeg toen 150 000 frank. De put die drinkwater verschaftte was 57 m diep en er moest geboord

worden door verscheidene rotslagen. Het waterdebiet was echter ontoereikend zodat er moest overgegaan worden tot nieuwe boringen en tot het gebruiken van bronwater – in de streek zeer voorhanden. De aansluiting op het waternet kwam er pas in 1976. Het instituut kan een 40-tal ouderlingen opnemen die verzorgd werden door 10 kloosterlingen. In de jaren 90 werden meer en meer leken aangeworven en kreeg het interieur een verdiende opknappbeurt. Zie ook afbeelding en tekst bij nummer 29

en 33. In het Gedenkboek van de Zusters van Barmhartigheid vernemen we het volgende. “De Eerwaarde Vader Van Melle, die in Holland de Zusters van Barmhartigheid aan het werk had gezien in de psychiatrische inrichtingen, had het plan opgevat te Louise-Marie een dergelijk gesticht te bouwen. Het mocht echter de goedkeuring van Monseigneur Stilleman, Bisschop van Gent, niet wegdragen, omdat de reeds bestaande krankzinnigeninstituten in de behoeften voorzagen. Na lange onderhandelingen kwam men tot het besluit een sanatorium te bouwen voor de rustbehoevende dames. Maar vooraf begonnen de zusters met het onderwijs.

Omer Wattez vóór zijn geboortehuis te Schorisse

Geboortehuis (vroeger met huisnummer 25, nu 8) langs de Hofveldstraat te Schorisse. Omer werd hier geboren op 9 februari 1857 maar stief in St-Lambrechts-Woluwe op 26 maart 1935. Aan de muur hangt een plakiet met de volgende tekst: “waer mijne wiege stond en ik mij mocht vermeien als kind, de jongensvreugd genieten ongestoord” In 1890 werd door de *Boekhandel J. Vuylsteke, Koestraat 15 te Gent* zijn boekje uitgegeven “**Een Hoekje van Zuid-Vlaanderen, Oudenaarde, Ronse en omstreken.**” Omer Wattez schreef het boekje, dat slechts een 60-tal blz. telt, toen hij “*Professor bij het Koninklijk Athenaeum van Doornik was.*”. De tekeningen zijn van Arm. Heins. Te vermelden waard is het feit dat de woonhuizen met nr. 25 én 27 in de Hofveldstraat uit de 18de eeuw zijn en resten bevatten van het vroegere Margriethospitaal dat in 1416 hier werd gesticht. (zo meldt de Gids voor Vlaanderen)

Je zou het niet zeggen, maar... de beide woningen zijn beschermd bij K.B. 13.9.1976. In de jaren 60 deed de geboortewoning zelfs dienst als jeugdlokaal.

Een handschrift vermeldt: “De ware zanger der Vl. Ardennen is O. Wattez, geboren in het heuvelig groene Schoorisse (Scornait) niet verre van den zoogenaamden Muziekberg. Het beste deel van zijn belangstelling heeft hij echter geschonken aan de Duitsche balladen waarvan hij 20 verscheidene heeft overgedicht in...”

Even een bloemlezing uit het boekje.

“Oostwaarts heeft men de hoogte van Mont de Rhodes. Gestadig biedt dit woud eene afwisseling van valleien, ravijnen, steile hoogten en onbeplante ruimten aan. Bij warmen zomerdag is het daar zoo frisch, zoo genoeglijk te vertoeven, een opwekkend lied te zingen of een gedicht te lezen. De wind blaast zacht in het loover. Millioenen kerfdiertjes snorren door de ruimte of zetten zich op de bloemen neder. Op den grond, tusschen de denneboomen, ligt het rozig tapijt der heidebloemen uitgespreid, dat soms door het frissche groen der kraakbeziestruikjes of het sierlijk gebladerte der varens wordt afgewisseld. Links van den steenweg, nabij de plaats, waar wij hem verlieten, leidt een weg naar eene vallei, die, twee kilometers ver, naar Schoorisse toe, met haren waterloop het Bosch-te-Rijst bezoomt. Te midden van het Bosch ligt een vijver, die kratervormig met de heuvelen is omgeven. Een echt romantisch plekje. De beek bespoelt verder de gemeente Schoorisse, Maarke, Etichove, waar zij zich in de Schelde werpt. Haar dal is zeer aanlokkend en niet min dan zeven watermolens zal men op haren loop vinden.”

Zo te zien geen literaire hoogstaande tekst. En... zo goed kende Omer de streek niet want hij schrijft dat de beek (de Maarkebeek) zich in Etichove in de Schelde werpt ! Toch eigenaardig !

Protestants kerkje

Het protestants kerkje te Etikhove, het oudste van Vlaanderen, daterend van vóór 1800.

Dit gebouwtje is verdwenen en stond in de tuin van een hedendaagse woning langs de Nederholbeekstraat te Etikhove ter hoogte van het voetbalveld.

Huisje waar Lea Baert haar tapijtjes weefde.

Zoals vele gemeenten bezit Maarkedal een resem belangrijke figuren. Eentje werd in de tijd na de fusie van de gemeenten vergeten; namelijk Lea Baert. Ze werd geboren op 4 november 1911 en overleed onverwachts op 30 augustus 1994. Ze woonde tot de laatste levensdag in haar nederig huisje langs de Berkenstraat nr 1 in Etikhove. Tijdens haar leven had ze het niet te breed vooral niet na de scheiding van haar man. Gelukkig werd ze opgemerkt door Elisabeth de Saedeleer, bekend om haar handweefkunst. Was het om haar handigheid, geduld, toewijding, kunstzinnigheid of louter om den brode dat ze werd aangeworven om kleurrijke tapijten te weven in opdracht van Elisabeth ? Vele jaren was ze werkzaam in het atelier langs de Bossenaer. Daar werd een klein fabriekje bebouwd, een gebouwtje typisch van vorm met een zaagtanddak, zoals er in Ronse honderden stonden. Enkele vrouwen en mannen waren hier druk in de weer om de ideeën van de kunstenares uit te voeren. Lea was zelfs zo onderlegd in het weven dat

ze meermaals met Elisabeth meereisde naar Brussel om daar haar tapijtweefkunst aan het brede publiek bekend te maken.

Na zekere tijd werd de activiteit in het atelier in Etikhove stopgezet. Lea kreeg echter haar houten weefgetouwtje mee naar haar huisje waar het aan het raam werd neergepoot. Wat verderop stond een rek met de kleurrijke klossen wollen draad. De voordeur gaf uit in de voorplaats. Haar Leuvense stoof en tafel stonden in dezelfde plaats waar ze werkte, kookte, at en rustte. Slapen deed ze boven. Bij goed weer kon je vanuit de deuropening al de bewegingen van haar vlijtige handen en voeten gadeslaan. De handigheid waarmee ze de spoel met kleurrijke draad door de ketting stak, aanspande, de doffe klop van de kam, de hefboom met de voeten, van links naar rechts, van rechts naar links, steeds dezelfde stereotype bewegingen, onvermoeibaar, uren en uren aan een stuk, tot verbazing van elke buurtbewoner en voorbijganger. Zo heeft ze nog jaren gewerkt, eerst in opdracht van Elisabeth de Saedeleer, later voor haar plezier of voor vrienden en kennissen om haar karig pensioentje aan te vullen.

Belangrijke opdracht. Elisabeth kreeg een belangrijke bestelling van dikke wollen tapijten, zwart van kleur, voor een grote tentoonstelling in het

kunstatelier van Veranneman in Kruishoutem (nu Nieuw schoenmuseum). Een groot deel van het werk werd geleverd door Lea. Volksvrouw. “Het was een volksmens, ze ging zelfs koken op plechtige communiefeesten of op een of ander trouwfeest die toen, zoals gebruikelijk, in een of andere parochiezaal of danszaal van een staminee plaats had. En voor de burens die haar goed kenden was ze “een brave ziele”.

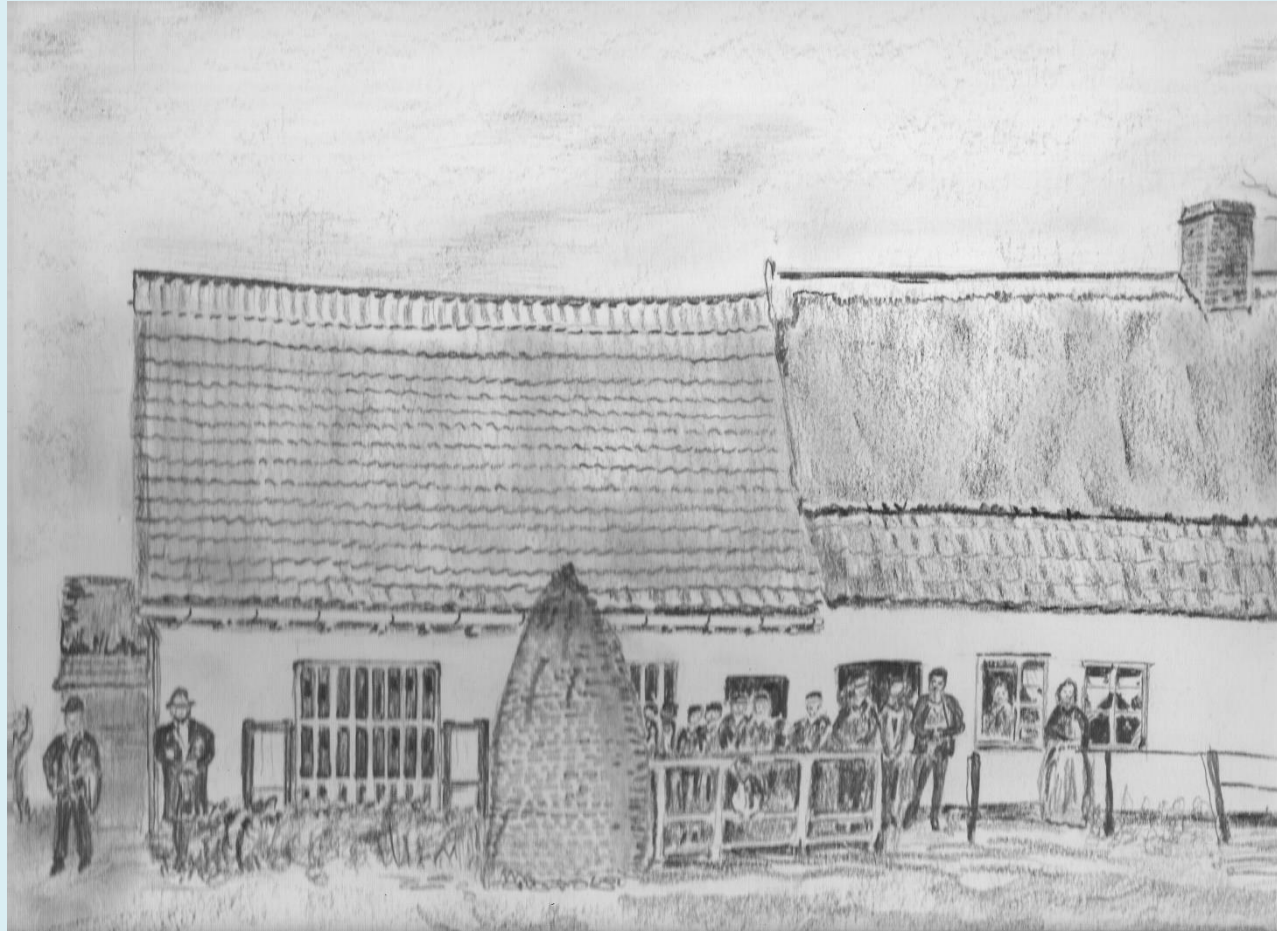
Op het laatste van haar leven, als ze de trap niet meer op kon, heeft ze haar bed laten in de voorplaats zetten. En het houten weefgetouwtje? Dat is verkocht aan een modeontwerpster die in Etikhove woonde. Haar doodsprentje vermeldt heel plastisch haar dood ; “als een brekende draad, zo eindigde plots haar leven...”

Met dank aan Christiane Martens

De woningen op deze potloodtekening zijn begin 2012 voor eeuwig en altijd verdwenen!

**Woning aan de rand van het
Muziekbos**

Het protestants kerkje te Etikhove, het oudste van Vlaanderen, daterend van vóór 1800. Dit gebouwtje, dat nu als woning is ingericht, kan je zien in de Nederholbeekstraat te Etikhove.

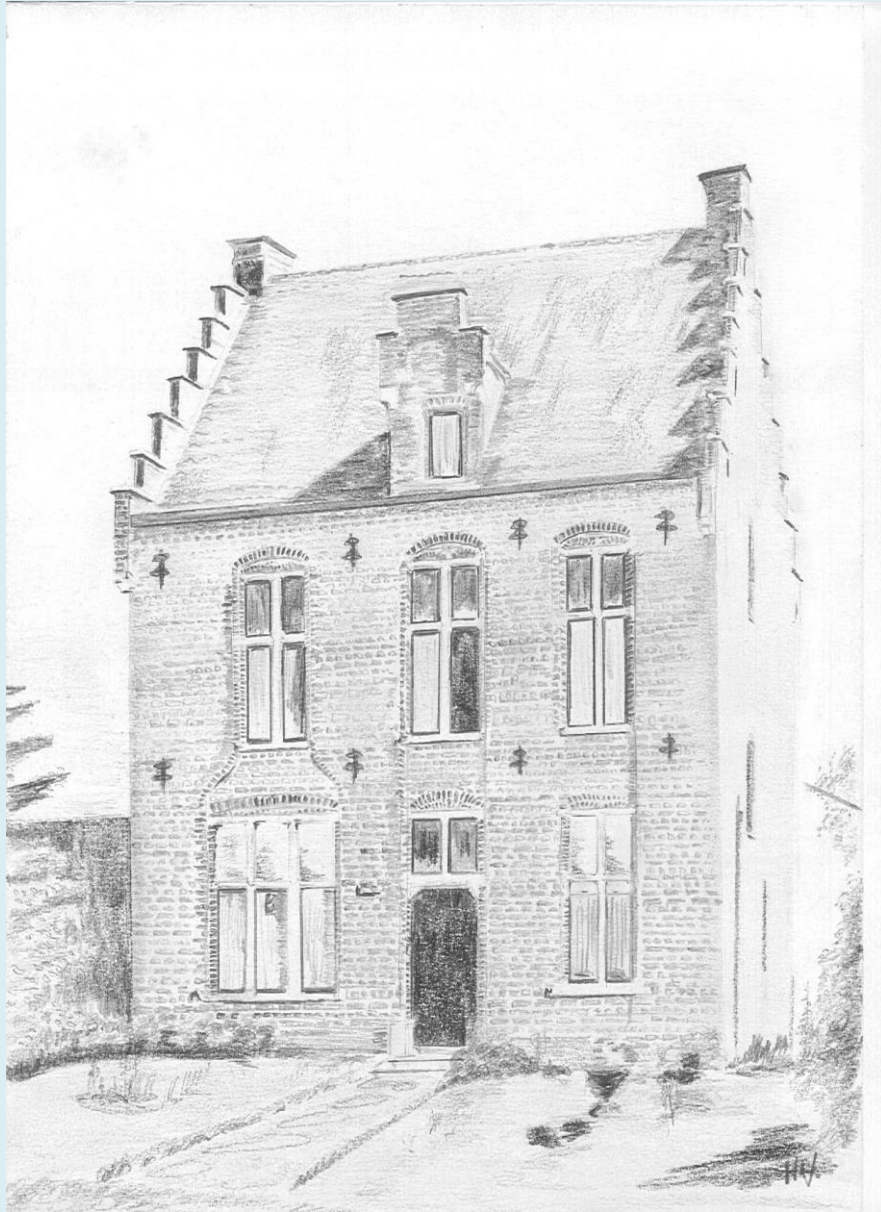

De negenkoten

Op de afdruk van de oorspronkelijk kaart van Vlaanderen uit 1538 die in het “Germanisches Nationalmuseum” te Neurenberg berust liggen de gemeenten Ronse, Berchem, Nieukerke en Melden, Quaremont gelegen in het Land van Aelst, verkeerdelijk ten westen van de Schelde. Op de eerste gedetailleerde kaart ziet men duidelijk de schaarse bewoning van het toenmalige Nukercke. In vroegere jaren stonden hier reeds enkele woningen langs de weg naar Oudenaarde. De woningen lagen aan de rand van een groot bos dat zich uitstreckte vanaf de Cortekeer over de Coppenberg tot aan de Steenbeekdries. In de 19de eeuw stonden hier negen woningen ondergebracht in 7 huizen want er waren twee tweewoonsten bij. Typisch woningen voor de arme werkman. Soms in eigendom maar meestal was het een huurwoning. De laatste eigenaars waren de familie T’Sjoen die twee huisjes bezat waarvan één tweewoonst en Octaaf Geenens die eigenaar was van zes huisjes. Octaaf had die woningen enkele jaren na de eeuwwisseling gekocht van enen Emiel Vandewaele uit Leupegem. Tegen 1950 waren de woningen volledig onderkomen. Ze waren afgeleefd, enkel het dak was nog in goede staat. Kort na de eerste wereldoorlog werden de strooien daken vervangen door een pannendak. Het verst gelegen huisje had zelfs een bakoven. Naast de leefruimte waren er een paar slaapvertrekken, een schotelhuis en soms een alkoof (heel klein voorraadkamertje). Het laatste huurgeld bedroeg 150 Fr per maand maar de woning aan de straatkant had een maandhuur van 200 Fr. Een na een werden de woningen echter verlaten en nadien met de grond gelijk gemaakt.

Genot op den berg.

Bijhuis van Sint-Leonardus, nu verblijfplaats van de zusters en de aalmoezenier Maurice Schoorens. In oorsprong directeurswoning. Later de verblijfplaats van de zusters die werkzaam waren in het rusthuis Sint-Leonardus in Louise-Marie. Het rustoord zelf werd opgericht in 1900 en was oorspronkelijk bedoeld als sanatorium voor dames. Bij het geheel hoorde een school en een boerderij. Vanaf 1904 namen de Zusters van Barmhartigheid er hun intrek. De laatste jaren werd het interieur van het rustoord grondig gemoderniseerd. Het gehele gebouw kwam in 2021 leeg te staan na de overheveling van alle diensten naar het nieuwe gebouw in Nukerke. Maurice Schoorens verliet deze woning in 2020.

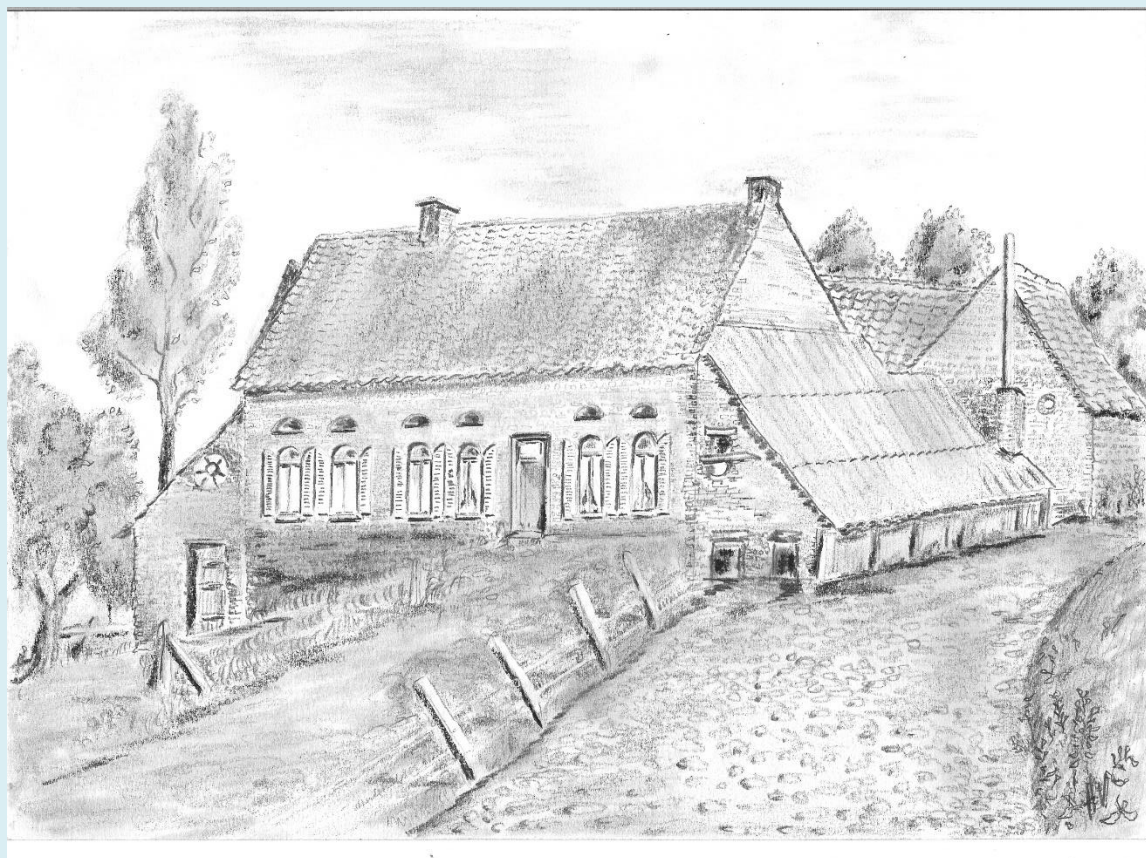

Oud huisje langs de Koekamer

Oude hoeve op de hoek van de Fonteineweg en de Keizerrei. Volgens historische bronnen zou Karel V (Keizer Karel), vóór zijn huwelijk met Isabella van Portugal, bij “Johanna van der Gheynst “ een dochter verwekt hebben, nl. de latere landvoogdes Margaretha van Parma (1522-1586).

Margaretha overleed in Castel Madama, toen een dorpje, in de provincie Rome. Tijdens het huwelijk van Karel V werden nog volgende kinderen geboren : Filips, Maria, en Johanna . Ten slotte had hij buiten zijn huwelijk nog een zoon, Don Juan geboren na de dood van zijn vrouw Isabelle. Gedurende haar bestuursperiode verbleef Margaretha te Oudenaarde in het “Huis van Margaretha van Parma”, naast de “Boudewijntoren”. De jonge Karel verbleef wel eens in Oudenaarde bij de

familie de Lalaing (huis aan de Schelde) en juist daar zou de jonge Johanna dienstster zijn geweest. Haar ouders woonden in de boerderij te Nukerke, op de hoek van de Fonteineweg en de Keizerrei. De ouders van Johanna waren tapijtwevers. Omer Wattez beschreef als volgt het feit:” Te Oudenaarde werd in de zestiende eeuw geboren: Margaretha van Parma, natuurlijke dochter van Keizer Karel en Johanna van der Gheenst, dochter van een tapijtwever uit Nukerke”. In een voetnota meldt de schrijver nog: “Dit wordt door sommigen echter betwist. ”De naam Keizerrei zou kunnen afgeleid zijn van het woord keizer. Wie weet heeft de jonge vorst meermaals, te paard, de bossen van Nukerke doorkruist. Tot heden leven nog nazaten, in

rechte lijn, van Johanna van der Gheynst. Het gezin Gustave Vandergeynst heeft de boerderij verlaten in 1968. Er waren in het gezin 4 meisjes en 1 jongen, waarvan geen enkele het landbouwbedrijf voortzette. Eind 2010 lag de ganse boerderij in puin. Van renovatie van het oorspronkelijk gebouw was geen sprake meer. Onderwijl is de site mooi gerenoveerd.

Oud boerenhuisje uit leem en stro uit de 17de eeuw waar kunstschilder De Saedeleer geruime tijd verbleef. De eigenaars, de heer Thienpont schonk het aan het Openluchtmuseum van Bokrijk: een stukje Etikhove staat er vereeuwigd. (uit Maarkedal een vierklaver door A.